

Kim Liên cũng biết chuyện đó, có nói với Nguyệt nương mấy lần, nhưng Nguyệt nương không nói gì. Huệ Tường biết chuyện, tức giận lắm, thường nói đông nói tây, chửi xiên chửi xéo. Lai Bảo thì thường nói với đám gia nhân rằng:

- Chúng bay ở nhà mà biết gì, đừng có chõ mồm vào việc người ta. Như Đạo Quốc đó, nó lấy tiền của chủ cả mấy ngàn lạng bạc rồi lên Đông Kinh ở sung sướng, có đứa nào dám động đến lông chân nó đâu. Vợ chồng tao đang hoàng tử tể thì lại nói là ăn cắp tiền của chủ mà may mặc sắm sửa. Rõ là ở đời người ta chỉ nghe lời nói dối chứ chẳng ai chịu nghe lời nói thật, do đó mới có đứa dám đặt điều cho vợ chồng tao.

Có lúc lại mắng:

- Thật đáng ghét cho con dâm phụ nào thối miệng, bảo vợ chồng tao chuyển tiền của chủ về nhà, có biết đâu là vợ chồng tao thiếu thốn, phải vay tiền của bà dì mà may mặc sắm sửa đấy chứ. Vậy mà có những con dâm phụ nói ra nói vào, chắc là chúng nó muốn vợ chồng tao ra khỏi nhà này. Được rồi, vợ chồng tao đi chứ chẳng sợ gì, đi rồi chống mắt nhìn xem mấy con dâm phụ đó có ở được lâu trong nhà Tây Môn Khánh này hay không.

Vợ chồng Lai Bảo ngày càng làm quá, ăn nói vô lễ, hành động hỗn láo ngang ngược. Nguyệt nương giận lắm, nhưng biết là không thể trừng trị được, đành gọi vợ chồng Lai Bảo lên, đuổi ra khỏi nhà.

Vợ chồng Lai Bảo vênh váo dọn đồ đạc đi, vừa dọn vừa mắng mèò quèo chó. Sau đó hai vợ chồng nghiêm nhiên làm chủ cửa tiệm tạp hóa đồ sộ.

Thật là:

Thế bại, tớ khinh chủ,

Vân suy, quý hại người.

Gia nhân đây tớ vốn là như vậy, cho nên nuôi gia nhân đây tớ trong nhà cũng nên cẩn thận phòng xa...

HỒI 83

CẬU RỂ QUÝ

Từ khi Tây Môn Khánh chết, Kim Liên và Kính Tế không còn kiêng sợ gì nữa, đêm đêm hai người gặp nhau hoặc trong hoa viên, hoặc ngay tại phòng Kim Liên. Ban ngày, có chuyện cần hẹn hò, nhưng trước mặt mọi người khó nói thì hai người thường viết thư trao lén cho nhau. Hành động gian dâm vô liêm sỉ thật chẳng khác loài cầm thú.

Thời gian qua đi, một hôm vào khoảng tháng tư, Kim Liên lấy ra một cái khăn tay, một cái túi gấm nhỏ và một mớ tóc của mình, gói lại đẹp đẽ, lại viết một bài từ kèm theo, rồi đem lên thư phòng đưa cho Kính Tế, rồi sợ người khác thấy, đưa xong là về phòng ngay.

Kính Tế mở các tặng vật ra coi, trong lòng mừng lắm, lại đọc bài từ như sau:

Đây tám khăn tơ

Đây là túi gấm

Lại kết thêm một món tóc mây

Tặng chàng những kỷ vật này

Đêm đêm sầu nhớ ngày ngày tương tư

Lệ châu nhỏ giọt

Bóng nguyệt mơ hồ

Dàn trà my những đợi đêm nay

Kính Tế đọc xong, biết là Kim Liên hẹn mình đêm nay tại dàn trà my trong hoa viên thì mừng lắm, vội lấy ra một cây quạt bằng trúc Tương phi, viết ít lời đề tặng Kim Liên lên quạt, rồi gói lại, đem tới định tặng lại Kim Liên.

Lúc đó Nguyệt nương đang ngồi trong phòng Kim Liên, nhưng Kính Tế không hay biết, chưa tới cửa đã gọi lớn:

- Người nhớ người thương có nhà không đây?

Kim Liên hoảng hồn, nhưng vốn là người lanh trí, vội chạy ra cửa vén rèm nhìn ra, thấy Kính Tế ở ngoài đang giơ tay vẫy, nhưng lỡ đi, quay vào nói với Nguyệt nương:

- Tôi cứ tưởng ai, hóa ra cậu Kính Tế đang đi tìm Đại Thư.

Rồi lại trở ra vén màn bảo Kính Tế:

- Đại Thư không có đây, hình như là đang hái hoa trong hoa viên. Cậu nên tới đó mà tìm.

Kính Tế bước tới gần, nhìn qua cửa sổ thấy Nguyệt nương ngồi trong phòng, liền ngấm đưa cái quạt cho Kim Liên rồi quay ra. Kim Liên giấu ngay cái quạt vào tay áo, đoạn quay vào.

Nguyệt nương hỏi:

- Nó lại đây làm gì vậy?

Kim Liên đáp:

- Thì tôi vừa nói với Đại nương đó, cậu ấy đi tìm Đại Thư, nhưng tôi nói là Đại Thư đang ở trong hoa viên nên cậu ấy vào hoa viên rồi.

Nguyệt nương không hỏi nữa. Sau vài câu chuyện, Nguyệt nương đứng dậy về hậu phòng.

Kim Liên lấy cái quạt trong tay áo mở ra coi, thấy đó là một cái quạt làm bằng trúc Tương phi và lụa bạch, giáo quạt có kết tua kim tuyến trên quạt có mấy câu như sau:

Trúc quý lụa thơm

Làm thành cây quạt đẹp

Đem đến tặng nàng dùng

Cầm trong tay lúc trời nóng

Xin đừng để mất, phụ lòng tri âm.

Kim Liên đọc đi đọc lại mấy câu vừa rồi, trong lòng vui vẻ lắm.

Tối hôm đó, khi trăng bắt đầu lên, Kim Liên bảo Xuân Mai và Thu Cúc dọn rượu ra, rồi trang điểm thật đẹp, đứng tựa cửa sổ chờ Kính Tế.

Tối hôm đó Tây Môn Đại Thư lại tới phòng Nguyệt nương

nghe Vương sư bà giảng kinh Phật, chỉ có a hoàn Nguyên Tiêu ở lại. Kính Tế cho Nguyên Tiêu một tấm khăn lụa rồi bảo:

- Người ở nhà coi nhà cẩn thận, ta tới phòng Ngũ nương đánh cờ, đại cô nương về thì người xuống đó gọi ta.

Nguyên Tiêu vâng lời. Kính Tế vào hoa viên, thẳng đường tới phòng Kim Liên. Trước cửa sổ phòng Kim Liên là một dàn trà my thật đẹp. Kính Tế đi nhẹ bước tháo mũ ra, chui vào dàn trà my, tiến lại gần cửa sổ, thấy Kim Liên đang đứng trong chõ đợi, vội đứng thẳng người lên. Kim Liên hết hồn, lùi lại một bước để tay lên ngực kêu khê:

- Đồ quý, làm người ta hết vía. May là tôi đứng đây đợi, giả dụ người khác đứng đây rồi chàng xử trí làm sao?

Kính Tế cười:

- Nàng thì tôi mới đùa vậy chứ người khác thì sao được.

Nói xong bước vào phòng. Kim Liên hỏi:

- Chàng tới đây, Đại Thư có biết không?

Kính Tế đáp:

- Biết sao được mà biết, vợ tôi đang ngồi nghe giảng kinh trong phòng Đại nương. Tôi có dặn Nguyên Tiêu rồi, có gì thì xuống đây gọi.

Kim Liên không hỏi nữa, mời Kính Tế ngồi uống rượu. Hai người chỉ uống vội vàng vài chung rồi dặt nhau tìm thú truy hoan.

Kể từ khi Tây Môn Khánh chết, thỉnh thoảng Kim Liên mới gặp Kính Tế trong phút mây mưa, do đó lần ái ân vụng trộm nào cũng khiến Kim Liên thập phần hoan lạc, chẳng khác gì đại hại gặp mưa.

Mưa tạnh mây tan, hai người còn quyến luyến chưa rời, thì tiếng Nguyên Tiêu vang lên ngoài cửa:

- Đại cô nương về rồi.

Kính Tế lật dật ngồi dậy chỉnh đốn y phục rồi về phòng.

Sau lần gặp gỡ này, hai người càng thêm khăng khít, Kim Liên không thể chịu nổi những đêm dài cô đơn, nên từ đó thường tìm cách gọi Kính Tế tới giao hoan, dần dần, đêm nào hai người cũng lên gặp nhau.

Căn nhà Kim Liên ở, dưới là nơi ở, trên lầu là bàn thờ Phật Quan âm, hai bên lầu là kho chứa dược phẩm. Một hôm, Kim Liên dậy sớm, trang điểm xong thì lên lầu thắp hương trước bàn thờ Phật. Tình cờ Kính Tế cũng theo lối sau lên lầu, cầm chìa khóa để mở kho lấy dược phẩm đem ra tiệm. Hai người gặp nhau thành linh, tình xuân khôn nén, cùng nhau vui thú giao hoan. Không ngờ đang lúc say sưa thì Xuân Mai đem trà lên để cúng, bất gặp hai người mãi mê hoan lạc. Xuân Mai ngỡ ngàng, lùi xuống không kịp, mà hai người không đề phòng nên cũng không biết phải xử trí làm sao. Nhưng sự hoảng hốt của đôi bên chỉ là khoảnh khắc, sau đó thì Kính Tế trời dậy, theo cầu thang phía sau mà xuống. Còn Xuân Mai cũng quay bước xuống lầu.

Kim Liên vội vã chạy theo gọi:

- Xuân Mai ơi, em trở lên đây với ta, ta có câu chuyện muốn nói với em.

Xuân Mai ngừng lại ngẫm nghĩ rồi trở lên lầu. Kim Liên bước tới nắm tay Xuân Mai mà bảo:

- Thôi em đã biết rồi thì ta nói cho em nghe. Cậu Kính Tế đây cũng chẳng phải người xa lạ gì, hai chúng tôi tâm đầu ý hợp, đã trót thương nhau và không thể xa nhau. Bây giờ em biết thì xin giữ trong lòng, dầu gì cũng đừng hở ra cho bất cứ một ai.

Xuân Mai đáp:

- Sao nương nương lại dạy vậy, tôi hầu hạ nương nương mấy năm nay, há lại không biết rõ tâm sự nương nương hay sao, lẽ nào tôi lại nói với ai.

Kim Liên cười:

- Nếu em đã có lòng che chở cho bọn ta thì em cũng phải... vui thú cùng Kính Tế thì ta mới tin em. Còn nếu em không chịu, tức là em không thương bọn ta.

Xuân Mai đỏ bừng mặt lên, không nói gì.

Lát sau, Kính Tế lại mon men lên lầu, đứng xa ra theo dõi, Kim Liên vẫy Kính Tế lại, rồi lấy tay chỉ Xuân Mai mà cười. Kính Tế mỉm cười bước tới. Kim Liên bỏ mặc hai người mà xuống lầu. Trên này, Kính Tế gỡ thối cợt liễu đùa hoa, Xuân

Mai không tỏ vẻ kháng cự. Lát sau thì hai người đã xong phút giao hoan.

Từ đó hai chủ tớ Kim Liên và Xuân Mai cùng nhau tu thông với Kính Tế, không ngày nào là Kính Tế không đến với hai người. Việc tu thông tương đối êm xuôi, chỉ còn có sự hiện diện của Thu Cúc là hơi bất tiện mà thôi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hôm đó là ngày mồng một tháng sáu, Phan bà bệnh già mà chết có người tới báo, Nguyệt nương sai soạn lễ vật hậu hỷ, bảo Kim Liên ngồi kiệu đem về lo tang cho mẹ.

Hai hôm sau, mồng ba tháng sáu, Kim Liên trở về nhà, vào nói lại mọi chuyện với Nguyệt nương.

Lúc ở hậu phòng ra, Kim Liên đi ngang phòng vợ chồng Kính Tế. Kính Tế nghe tiếng chân bên ngoài, nhòm dậy nhìn qua cửa sổ, thấy Kim Liên, bèn hỏi nhỏ:

- Đi đâu vậy?

Kim Liên bước tới gần cửa sổ bảo:

- Chàng đấy ư? Tôi vừa mới về tới, Đại Thư không có trong đó sao?

Kính Tế đáp:

- Đại Thư đang ngủ ở phòng trong, đêm qua nói chuyện với Đại nương tới canh ba mới đi ngủ, sáng nay lại dậy sớm nên bây giờ đang ngủ như chết.

Kim Liên hỏi:

- Đêm qua chàng ở đâu?

Kính Tế đáp:

- Thì cùng Đại Thư hầu chuyện Đại nương ở thượng phòng tới khuya.

Kim Liên bảo:

- Chàng gồm lắm, định nói dối tôi hay sao? A hoàn nói là đêm qua chàng uống rượu tại phòng Tam nương phải không?

Kính Tế nói:

- Làm gì có chuyện đó, cả hai chúng tôi cùng ngồi nói chuyện với Đại nương chứ có đi đâu đâu.

Đang nói chuyện thì nghe xa xa có tiếng chân người đi tới.

Kim Liên vội lánh vào một chỗ khuất. Từ xa Lai An vào nói với Kính Tế:

- Phó Quản lý mời cậu ra dùng cơm.

Kính Tế bảo:

- Được rồi, người cứ ra nói là Phó Quản lý dùng cơm trước đi, ta chải đầu rồi ra sau.

Lai An bước ra. Kim Liên chờ Lai An đi khuất rồi bước lại gần cửa sổ dặn nhỏ:

- Tối nay chàng cứ ở trong phòng, tôi sẽ sai Xuân Mai tới gọi.

Kính Tế cười:

- Xin tuân lệnh.

Kim Liên mỉm cười về phòng. Kính Tế chải đầu mặc áo ra tiệm thuốc tính toán sổ sách rồi ăn cơm với Phó Quản lý.

Tối hôm đó trời không trăng sao mà rất nóng nực, Kim Liên bảo Xuân Mai chuẩn bị nước tắm. Tắm xong, Kim Liên ngồi sửa móng tay móng chân, bảo Xuân Mai đuổi muỗi rồi buông tấm rèm cửa xuống cho muỗi khỏi vào. Xuân Mai hỏi:

- Nương nương có thích hoa phượng tiên không?

Kim Liên hỏi lại:

- Ở đâu có?

Xuân Mai đáp:

- Tôi mới tìm được vài gốc trong hoa viên, để tôi nhổ mấy gốc về, nương nương bảo Thu Cúc nó trồng vào mấy cái bồn, mình để ngay trước thêm này.

Kim Liên vẫy Xuân Mai tới gần ghé tai dặn nhỏ:

- Người tới phòng cậu Kính Tế, mời cậu tới đây ta nói chuyện.

Xuân Mai mỉm cười gật đầu bước ra. Kim Liên ngồi trang điểm.

Lát sau Xuân Mai đem mấy gốc phượng tiên về, bảo Thu Cúc trồng vào bồn. Thu Cúc trồng hoa xong, Kim Liên gọi vào thưởng cho mấy chung rượu rồi bắt vào nhà sau ngủ sớm. Sau đó bảo Xuân Mai trải nệm ra ngoài thêm nằm cho mát. Xuân Mai lo nệm gối cho chủ rồi ra khép hồ cổng lại.

Thật là cảnh:

Chờ trăng, mái tây lạnh

Đón gió, cổng khép hờ.

Nhìn bóng hoa lay động,

Ngờ rằng người ước mơ.

Nguyên là Kính Tế đã hẹn với Kim Liên là lấy bóng hoa lay động làm dấu hiệu, nên khi Kim Liên thấy bóng hoa bên tường lay động thì biết là Kính Tế đã tới, bèn dằng háng cho biết là mình đang đợi. Kính Tế nghe tiếng dằng háng, thì đẩy nhẹ cánh cổng mà vào.

Kim Liên hỏi:

- Lúc chàng tới đây thì trong phòng có những ai?

Kính Tế đáp:

- Đại Thư hôm nay ở phòng trong, nhưng tôi đã dặn Nguyên Tiêu là có gì thì phải gọi tôi ngay.

Đoạn thấp giọng hỏi:

- Thu Cúc ngủ chưa?

Kim Liên đáp:

- Nó ngủ say rồi.

Đoạn lấy ra năm lạng bạc vụn, đưa cho Kính Tế mà bảo:

- Mẫu thân tôi mất, nhưng lúc lão gia sinh thời đã cho tiền mẫu thân tôi mua sẵn quan tài rồi. Đại nương cũng đã cho tiền và lễ vật để tôi về lo tang ma. Ngày mai thì đưa đám, tôi có ít bạc vụn này nhờ chàng ngày mai tới nhà mẫu thân tôi, lo mọi chuyện giùm cho, thế nào cho chôn cất xong xuôi, mồ yên mả đẹp.

Kính Tế nhận bạc nói:

- Được rồi, ngày mai tôi sẽ đi thật sớm, lo việc xong xuôi sẽ về nói lại nàng hay.

Hai người chuyện trò lả lơi với nhau một lúc rồi Kính Tế sợ vợ hỏi tới nên vội về phòng ngay.

Sáng sớm hôm sau, Kính Tế ra ngoại thành, tới nhà Phan bà thật sớm, mãi quá trưa mới về nhà. Tối nhà là vào phòng Kim Liên ngay, tặng Kim Liên mấy đóa hoa Mạt Ly hái được ở chùa Chiêu Hoa để Kim Liên cài tóc. Kim Liên hỏi:

- Tổng táng xong xuôi chưa?

Kính Tế đáp:

- Không xong xuôi tốt đẹp thì tôi đâu dám về nói lại với nàng. Chỉ phí xong xuôi còn thừa chừng một lạng sáu bảy tiền gì đó, tôi đưa cho em nàng rồi. Em nàng cảm ơn lắm, lại dặn nói lại với nàng rằng hôm nào sẽ tới tạ ơn nàng sau.

Kim Liên nghĩ tới mẹ giờ này nằm yên dưới ba tác đất thì cũng ngậm ngùi. Lát sau mới bảo Xuân Mai:

- Người đem trà ra đây mời chàng uống.

Sau vài tuần trà, Xuân Mai lại dọn rượu thịt ra mời Kính Tế. Kính Tế ăn uống qua loa rồi lên nhà trên...

Một hôm vào khoảng tháng bảy, Kim Liên gặp Kính Tế dặn:

- Hôm nay chàng đừng đi đâu, tôi sẽ tới phòng thăm chàng.

Kính Tế gật đầu. Không ngờ hôm đó Kính Tế bị Thôi Bản mời ra ngoại thành chơi với mấy người bạn, ăn uống no say rồi kéo nhau vào nhà kỹ nữ vui chơi. Về tới nhà, Kính Tế mệt mỏi say sưa, nằm lăn ra giường mà ngủ như chết, không còn biết trời đất gì nữa.

Đến tối, Kim Liên tìm tới, thấy Kính Tế nằm ngủ trên giường, lay gọi mãi không tỉnh, biết là Kính Tế quá say sưa. Chợt Kim Liên thấy trong áo tay Kính Tế có vật gì cộm cộm, bèn thò tay vào lấy ra coi, thì đó là một chiếc trâm vàng rất đẹp, trên có khắc hàng chữ:

Nhà vàng, ngựa quý đang kêu, hương thơm chập đất.

Lâu ngọc, người say chưa tỉnh, hoa hạnh đầy trời.

Kim Liên đọc tới hai chữ "Lâu Ngọc" thì biết đó là cây trâm của Ngọc Lâu, bèn nghĩ thầm:

- Tại sao cây trâm này lại ở đây? Chắc là hai người có chuyện đan díu gì đây, nếu không tên khốn này làm sao có được cây trâm quý của Ngọc Lâu. Để ta viết ít chữ, đợi lúc hẩn tỉnh đây sẽ biết. Nghĩ xong, tìm bút viết ngay lên tường mấy câu:

Tìm đến cùng chàng, thấy vẫn say,

Uống công tiên nữ tới nơi này.

Tương Vương rõ thật vô tình nhỉ,

Khiến kẻ si tình luống đấng cay.

Kim Liên viết xong, buông bút mà về phòng.

Lúc lâu sau, Kính Tế đã rượu thức giấc, thấy trời đã tối, chợt nhớ tới lời hẹn của Kim Liên, tự hỏi là không biết Kim Liên đã tới hay chưa. Chợt ngẩng đầu nhìn lên tường, thấy rành rành bốn câu thơ nét mực chưa khô, đọc xong biết là Kim Liên đã tới trong lúc mình say rượu nằm ngủ, trong lòng hối hận khôn nguôi, nghĩ thầm:

- Bây giờ chắc cũng khoảng canh một, Đại Thư và Nguyên Tiêu đều đang ở trong hậu phòng với Nguyệt nương, tại sao mình không đến với Kim Liên?

Nghĩ xong bèn tìm tới phòng Kim Liên ngay, nhưng tới nơi, thấy ngoài cổng đóng chặt, Kính Tế vội lay mấy bụi hoa làm hiệu, cũng chẳng thấy bên trong động tĩnh gì, liền leo tường mà vào.

Kim Liên thì từ lúc về phòng buồn giận vô cùng, thay quần áo rồi lên giường nằm ngủ. Hai a hoàn cũng đi ngủ sớm.

Kính Tế vào tới nơi, thấy trong nhà im lặng, rón rén vào tới cửa thấy cửa chỉ khép hờ. Nhìn vào trong, nhờ ánh trăng lờ mờ chiếu qua cửa sổ, chiếu vào giường, thấy Kim Liên đang nằm ngủ, Kính Tế khẽ lên tiếng gọi, gọi mấy lần cũng không thấy Kim Liên trả lời, liền nhẹ bước tới bên giường thấp giọng bảo:

- Nàng đừng giận tôi, không phải là tôi quên lời nàng hẹn, nhưng bị Thôi Bản kéo ra ngoại thành ăn uống với vài người bạn nữa, không ngờ quá say. Về tới nhà là lăn ra ngủ mà không biết nàng tới. Xin nàng tha tội cho tôi.

Kim Liên vẫn im lặng. Kính Tế một mặt tiếp tục ngọt ngào năn nỉ, một mặt ôm lấy Kim Liên mà nụng nịu. Kim Liên gạt phát tay Kính Tế ra mà mắng:

- Đồ khốn nạn phụ bạc, có nói nhỏ không dám a hoàn nghe được hết bây giờ. Không phải nhiều lời gì nữa, tôi biết chàng có người khác rồi nên mới không ngó ngang gì đến tôi.

Kính Tế nói:

- Quả thật là tôi bị Thôi Bản tới rủ đi ăn uống với bạn bè, chơi trò bắn tên rồi uống rượu quá say, về nhà lỡ ngủ quên nên mới thất hẹn với nàng chứ có người nào đâu mà nàng giận. Tôi thấy nàng để thơ trên tường thì biết nàng giận lắm, nhưng xin nàng tha tội cho tôi.

Kim Liên rít lên:

- Đồ khốn đừng có lẻo mép đối gạt tôi. Hôm nay chàng đi những đâu, làm những gì tôi không cần biết, chỉ biết là về nhà, chàng ngủ say, trong tay áo có cái trâm mà thôi. Cây trâm đó của ai? Làm sao chàng có được?

Kính Tế đáp:

- Cây trâm đó là hôm nọ tôi lượm được trong hoa viên đó.

Kim Liên cười nhạt:

- Vẫn còn cố tình chạy tội, nhất được ở đâu mà nhất, chàng nhất được một cái nữa như thế này thì tôi mới tin. Nay, vãnh tai ra mà nghe tôi nói đây, cây trâm này là của con dâm phụ Mạnh Ngọc Lâu chứ còn của ai nữa, tôi biết rõ quá mà, cây trâm có khắc tên rành rành ra đây mà còn định đối gạt tôi hay sao? Hôm nọ tôi về nhà mẹ, con dâm phụ đó mời chàng tới phòng uống rượu rồi hai người hú hí với nhau. Vậy mà lúc tôi hỏi, chàng còn chối dài. Thì ra chàng đã đem chuyện của tôi kể cho con dâm phụ đó, thảo nào gặp tôi, nó cứ cười tùm tùm. Như vậy là hết rồi, từ nay tôi cùng chàng kể như không còn gì nữa.

Kính Tế cuống quá không biết làm sao, vội thề độc rồi khóc nói:

- Tôi là Kính Tế, có dính dấp gì với Tam nương thì xin trời đất thánh thần không cho tôi sống được tới năm ba mươi tuổi, mà từ nay đến đó thì cho tôi lên đình mọc nhọt, bệnh tật khổ sở, không cơm không cháo...

Kim Liên vẫn không tin:

- Chàng là đồ yêu đồ quý, thề là thề cá trê chui ống mà thôi. Tin chàng thì có mà đồ thóc giống ra mà ăn.

Đôi bên cứ nói đi nói lại hồi lâu, tới khuya thì Kính Tế cởi áo lên giường, nằm chung với Kim Liên. Kim Liên nằm nghiêng, co người lại, xoay lưng ra ngoài, không thêm nói lời nào. Kính Tế kể tai năn nỉ dỗ dành, Kim Liên vẫn nhất quyết không thêm để ý. Kính Tế cũng không dám hành động liều lĩnh vì sợ Kim Liên có thể làm âm lên.

Cứ như thế cho tới khi trời gần sáng thì Kính Tế sợ các a hoàn dậy sớm bắt gặp, vội trèo tường mà về phòng. Kim Liên hành hạ Kính Tế suốt một đêm, trong lòng cũng hơi hối hận.

Mấy hôm sau, tới ngày rằm tháng bảy, Nguyệt nương ngồi kiệu tới Địa Tạng am, nhờ Vương sư bà làm lễ cầu siêu cho Tây Môn Khánh, Kim Liên, Ngọc Lâu, Tuyết Nga và Đại Thư chỉ đưa Nguyệt nương ra tới cổng rồi quay vào. Ba người kia vào hậu đường, Kim Liên lững thững về phòng, tình cờ gặp Kính Tế vừa ở kho hàng trên lầu đi xuống, vội gọi lại mà bảo:

- Hôm nọ tôi có nói mấy câu mà chàng giận, không thêm đến với tôi nữa phải không?

Kính Tế đáp:

- Nàng nói vậy mà nghe được, mấy đêm nay không đến với nàng là sợ bị nàng xua đuổi, chứ có đêm nào tôi ngủ được đâu, nàng nhìn mặt tôi thì biết, gầy xọp đi đây này.

Kim Liên nguyền Kính Tế mà bảo:

- Đồ quý, chỉ được cái khéo nói, đêm nọ sao bỏ về vậy?

Kính Tế kêu lên:

- Trời ơi, không về thì nằm đó để sáng ra mọi người thấy hay sao?

Kim Liên cười:

- Nếu vậy thì tối nay đến với tôi đi.

Kính Tế cũng cười:

- Đêm nay tới với nàng chắc là lại phải thức trắng một đêm như đêm nọ mất, có lẽ tôi phải ngủ trước mới được.

Kim Liên đưa một ngón tay lên:

- Không đến thì biết tay tôi.

Kim Liên nói xong ngoe nguẩy về phòng. Kính Tế đem hàng ra tiệm, cùng Phó Quản lý bán hàng một lúc rồi về phòng ngủ một giấc, mãi tới chiều mới thức dậy. Ăn cơm xong, định tới với Kim Liên vì trời cũng đã tối, thì bỗng nhiên trời đất vẫn vũ rồi mưa xuống như thác đổ. Kính Tế lấm bắm:

- Trời với đất gì chán quá, nàng đã hẹn đi hẹn lại như vậy mà không đến được thì phen này biết ăn nói làm sao.

Rồi cứ đi ra đi vào chờ tạnh mưa, nhưng mưa mãi không tạnh. Kính Tế nóng lòng sốt ruột, chờ tới canh một thì mặc dầu mưa chưa dứt cũng khoác áo tơi mà đi.

Nguyệt nương đã về từ nãy, Đại Thư và Nguyên Tiêu hiện đang ở hậu phòng trò chuyện với Nguyệt nương.

Kính Tế đóng cửa phòng lại rồi đội mưa băng qua hoa viên tới phòng Kim Liên.

Kim Liên biết đêm nay sớm muộn gì Kính Tế cũng đến, nên bảo Xuân Mai phục rượu cho Thu Cúc. Thu Cúc say rượu đi ngủ sớm. Xuân Mai dọn rượu và thức ăn ra bàn, trong khi Kim Liên trang điểm. Hai chủ tớ ngồi nghe mưa mà đợi.

Kính Tế vào thẳng phòng trong, bỏ áo mưa, ngồi xuống ghế. Kim Liên rót rượu ra mời rồi hỏi:

- Bây giờ chàng phải nói thật, nếu quả chàng không có tình ý gì với Ngọc Lâu thì sao chàng lại có cây trâm đó?

Kính Tế nhăn nhó:

- Thì tôi đã nói là tôi nhặt được trong hoa viên mà, tôi nói dối nàng thì cho trời tru đất diệt.

Kim Liên bảo:

- Nếu vậy thì để tôi cắt cây trâm đó đi, tôi sẽ tặng chàng một cây trâm khác, đẹp không kém gì.

Hai người thân thiện trở lại, kể vai áp má chén tạc chén thù, chẳng khác gì vợ chồng.

Tại nhà sau, Thu Cúc chợt tỉnh giấc, nghe như có tiếng đàn ông nói chuyện đâu đây, nhưng sau đó lại ngủ mất.

Đầu canh năm hôm sau, gà vừa mới gáy thì Thu Cúc đã dậy định đi tiểu, bỗng nghe tiếng mở cửa, rồi một bóng đàn ông từ phòng Kim Liên đi ra. Thu Cúc rón rén theo sau. Người đàn ông ra tới sân, ngoài trời mưa nhỏ chưa dứt hạt, ánh trăng mờ mờ, Thu Cúc nhận ra Kính Tế, nghĩ bụng:

"Thì ra đêm nào cậu này cũng đến đây ngủ với Ngũ nương, thật không ngờ Ngũ nương dám làm chuyện ám muội đó, hèn gì tối nào Ngũ nương cũng cho mình uống rượu say để đi ngủ cho sớm".

Sáng ra, khi xuống bếp lấy thức ăn sáng cho chủ. Thu Cúc kể hết chuyện cho Tiểu Ngọc nghe. Nào ngờ Tiểu Ngọc lại thân với Xuân Mai, bèn tìm gặp Xuân Mai bảo:

- Thu Cúc nó vừa nói với tôi là Ngũ nương gian dâm với cậu

Kính Tế. Nó nói rằng đêm qua cậu ấy ngủ tại phòng Ngũ nương, canh năm sáng nay mới ra.

Xuân Mai nói ngay với Kim Liên, đoạn bảo:

- Nương nương không đánh cho nó một trận để nó chữa cái tật bép xép đó đi thì không được đâu.

Kim Liên dùng dùng nổi giận, gọi ngay Thu Cúc tới bắt quỳ trước mặt mà mắng:

- Tao bảo mày vào bếp lấy cháo, chứ tao có bảo mày bép xép chuyện này chuyện kia đâu. Hồi này tao không đánh mày nên mày ngứa thịt chứ gì?

Nói xong cầm roi da quất liên hồi lên mình Thu Cúc, đánh đến nát da nát thịt, Thu Cúc thét lên từng chập.

Xuân Mai đứng cạnh bảo:

- Nương nương đánh vậy chưa đã ngứa cho nó đâu, bây giờ lột áo nó ra, gọi gia nhân tới dùng trượng mà đánh vài chục trượng thì may ra nó mới sợ. Nương nương đánh như vậy cứ như phủ bụi mà tưởng là nó sợ hay sao?

Đoạn bảo Thu Cúc:

- Kể ăn người làm thì phải kín mồm kín miệng, chuyện trong không nói, chuyện ngoài không hay mới được, chứ như mày thì chỉ rước họa cho chủ mà thôi, cho mày chết.

Thu Cúc rên rỉ:

- Tôi có nói gì đâu.

Kim Liên nghiêng răng rít lên:

- Quân nỏ mồm, quân phản chủ, mày nói gì thì mày biết.

Nói xong lại đánh một hồi nữa rồi mới đuổi Thu Cúc ra nhà sau.

Một đêm vào khoảng trung tuần tháng tám, Kim Liên hẹn với Kính Tế tới uống rượu thưởng trăng. Đêm đó uống rượu say sưa, lại hoan lạc liên miên với Kim Liên và Xuân Mai, sáng ra Kính Tế ngủ mê mệt quên cả dậy.

Thu Cúc dậy sớm, vào ngay thượng phòng thưa với Nguyệt nương. Nhưng Nguyệt nương đang chải đầu, Tiểu Ngọc đứng ngoài cửa, Thu Cúc liền gọi Tiểu Ngọc mà bảo:

- Cậu Kính Tế đêm qua lại đến ngủ với Ngũ nương, hiện giờ

vẫn còn chưa dậy. Hôm nọ tôi nói cho chị biết mà bị một trận đòn thừa sống thiếu chết. Hôm nay thì ban ngày ban mặt rành rành tôi quyết không chịu ếm nhem chuyện này, phải thưa với Đại nương để Đại nương đến bắt quả tang mới được.

Tiểu Ngọc mắng:

- Đồ phản chủ, Đại nương đang chải đầu, làm sao đi được.

Nguyệt nương nghe tiếng nói chuyện bèn hỏi vọng ra:

- Chuyện gì vậy?

Tiểu Ngọc không biết nói sao, chỉ đáp:

- Ngũ nương cho Thu Cúc tới thỉnh Đại nương xuống nói chuyện.

Nguyệt nương chải đầu xong, liền xuống phòng Kim Liên. Nhưng từ xa, Xuân Mai đã nhìn thấy Nguyệt nương, vội hoảng lên vào báo cho chủ, Kim Liên và Kính Tế còn đang nằm trong chăn chưa dậy. Nghe nói Nguyệt nương tới, cả hai thất kinh, không biết tính sao, Kim Liên bèn đẩy Kính Tế nằm sát vào tường, rồi gấp hai cái chăn bông, che kín. Vừa xong thì Nguyệt nương bước vào phòng ngoài, ngồi xuống ghế mà hỏi:

- Ngũ muội đâu, sao giờ này chưa dậy?

Nói xong đứng dậy bước vào phòng trong. Kim Liên đang mặc áo ngoài. Nguyệt nương lại gần, cầm chéo áo lên coi rồi khen:

- Áo đẹp quá nhỉ, lụa đẹp mà hoa cũng đẹp, tại cái eo áo lại có giải dây lưng đồng tâm kết, hôm nào tôi cũng phải may một cái như vậy mới được.

Kim Liên thấy Nguyệt nương vui vẻ thì lấy lại bình tĩnh bảo:

- Xuân Mai, đem trà thỉnh Đại nương dùng.

Nguyệt nương uống trà, nói vài câu chuyện rồi đứng dậy bảo:

- Ngũ muội chải đầu rồi vào hậu phòng ngồi nói chuyện chơi.

Kim Liên đáp:

- Thưa vâng.

Rồi tiễn Nguyệt nương ra, rồi vội quay vào báo Kính Tế theo lối sau mà ra. Kính Tế ra rồi, chủ tớ Kim Liên và Xuân Mai cùng toát mồ hôi. Kim Liên bảo:

- Mới sáng sớm ra, không hiểu tại sao Đại nương lại tới đây nói chuyện băng quơ như vậy?

Xuân Mai bảo:

- Chắc lại do cái mồm con Thu Cúc mà thôi.

Quả nhiên lát sau Tiểu Ngọc tới bảo:

- Sáng sớm nay, Thu Cúc tới nói với tôi là cậu Kính Tế ngủ tại đây hôm qua, sáng nay vẫn chưa dậy, định thỉnh Đại nương xuống bắt quả tang. Tôi mắng nó mấy câu thì Đại nương nghe được, hỏi chuyện gì, tôi thưa là Ngũ nương sai Thu Cúc tới thỉnh Đại nương, do đó Đại nương mới xuống đây. Tôi cho Ngũ nương biết, nhưng Ngũ nương cứ nên để bụng mà để phòng con Thu Cúc thôi, đừng đánh mắng nó ầm ĩ lên làm gì, chỉ thêm bất lợi.

Thật ra không phải là Nguyệt nương không biết chuyện gian dâm của Kim Liên với Kính Tế, nhưng một phần nghĩ rằng Kim Liên lòng xuân phơi phới, khó ở một mình, phần lại thương Đại Thư hiền lành ngoan ngoãn, không muốn làm ra chuyện. Do đó, Nguyệt nương sai dọn dẹp căn phòng cũ của Kiều Nhi, gần phòng mình, bảo vợ chồng Kính Tế vào đó ở, mỗi đêm bắt Kính Tế phải luân phiên với Phó Quản lý, ngủ tại tiệm thuốc coi hàng, cổng ra vào giữa hậu phòng và hoa viên mỗi tối đều được khóa kỹ, mỗi lần Kính Tế lên lầu lấy hàng đều có Đại An theo ra theo vào. Các a hoàn và gia nhân, nếu không được sai bảo, không được vào hoa viên, vì muốn tới phòng Kim Liên phải qua hoa viên. Mọi sự đều được Nguyệt nương đích thân kiểm soát, do đó Kim Liên và Kính Tế bị ngăn trở. Thật là:

Thế gian trở ngại thiếu gì,

Cố bít bưng, cũng ít khi lâu bền.

Thấm thoát đã hơn một tháng Kim Liên không trao đổi tin tức hẹn hò gì được với Kính Tế, lại không đánh mắng Thu Cúc, vì nghĩ là Nguyệt nương đã biết chuyện, chỉ không muốn làm cho ra lẽ mà thôi. Từ đó Kim Liên đêm đợi ngày chờ, ra ngo vào ngẩn, đêm đêm trần trọc lạnh lùng, biếng hoạt động, lười ăn ít ngủ, chỉ nằm ngồi dật dựa buồn phiền.

Một hôm, Xuân Mai thấy chủ quá buồn phiền, liền bảo:

- Nương nương buồn phiền cũng chẳng ích gì. Hôm nay tôi nghe nói là hai sư bà tới giảng kinh Phật trong nhà, chắc là mọi

người tụ cả lại mà nghe. Để tôi giả vờ ra chuồng ngựa gần cổng nói là lấy cỏ khô về nhồi gối, rồi lên ra ngoài tiệm nhân cậu Kính Tế lại, cùng nường nường gặp gỡ một phen, nường nường nghĩ sao?

Kim Liên sáng mắt lên:

- Em ơi nếu em thương ta thì gọi Kính Tế cho ta, ơn của em ta sẽ chẳng quên.

Xuân Mai bảo:

- Sao nường nường lại dạy vậy? Tôi với nường nường cũng như là một rồi, nói chuyện ân nghĩa làm gì. Nay gia gia không còn, chẳng lẽ nường nường chết già ở đây sao. Nay mai nường nường đi đâu thì tôi đi đó, chủ tớ mình lúc nào cũng có nhau.

Kim Liên bảo:

- Nếu em có lòng như vậy thì còn gì bằng.

Chiều hôm đó, Kim Liên làm vẻ thiếu nảo, vào hậu phòng nói với Nguyệt nương là trong người khó chịu, không thể nghe giảng kinh Phật tối nay được, nói xong về phòng.

Đến tối, Nguyệt nương cho đóng cổng trong sớm.

Kim Liên bảo Xuân Mai:

- Hôm nay tối phiên Kính Tế ngủ lại ngoài tiệm phải không! Em làm ơn gọi chàng tối mau với ta đi.

Xuân Mai đáp:

- Để tôi chuốc cho con quý cái Thu Cúc mấy chung rượu cho nó say mềm dã, rồi đi ngay.

Nói xong bày rượu thịt ra mời Thu Cúc ăn uống, ép Thu Cúc uống say. Thu Cúc lên giường ngủ thì Xuân Mai vờ đem một cái giỏ ra chuồng ngựa, nói là lấy cỏ khô nhồi gối, rồi lên ra khỏi cổng, tới tiệm thuốc gọi cửa.

Đêm đó Phó Quản lý ở nhà, tối lượt Kính Tế ngủ lại ngoài tiệm. Vừa đặt mình định ngủ, Kính Tế nghe tiếng gọi cửa, vội ra mở cửa, thấy Xuân Mai thì cười toe toét bảo:

- Trong tiệm chỉ có mình tôi, mời nàng vào chơi.

Nói xong mời Xuân Mai vào rồi khép cửa lại, Xuân Mai hỏi:

- Gia nhân đâu cả rồi?

Kính Tế đáp:

- Đại An và mấy đứa rủ nhau đi chơi rồi, đêm chúng nó không về đâu, chỉ có mình tôi ngủ lại đây thôi. Thật là cô đơn lạnh lùng lắm.

Xuân Mai bảo:

- Nường nường tôi mời cậu tối ngay, hồi này chẳng thấy cậu tới gì cả, nường nường tôi bảo là hay cậu vì Mạnh Tam nường mà quên nường nường tôi rồi.

Kính Tế nhăn nhó:

- Sao lại nói vậy? Từ hôm đó tới nay, không thấy Đại nường sai khóa cổng trong hay sao? Ai dám bẻ khóa mà tới được.

Xuân Mai nói:

- Hồi này nường nường tôi tưởng nhớ cậu đến quên ăn quên ngủ, lúc nào cũng thần thờ ủ dột, hôm nay cậu đến với nường nường tôi đi. Hôm nay Đại nường và mọi người nghe giảng kinh, yên tâm là cậu ngủ ở đây, cổng trong lại khóa kỹ rồi, cậu đến với nường nường tôi ngay, nường nường tôi không giờ nào là không tưởng nhớ tới cậu.

Kính Tế nói:

- Hậu tình của nường nường nàng, tôi làm sao báo đáp. Bây giờ nàng về trước đi, tôi thu dọn rồi tới ngay.

Nói xong lấy ra một cái khăn tay, một món trang sức bằng bạc đưa cho Xuân Mai, Xuân Mai xách giỏ dây cỏ về nói với Kim Liên:

- Cậu Kính Tế thấy tôi tới thì mừng lắm, nói là sẽ tới ngay. Lúc đưa tôi về, còn tặng tôi một chiếc khăn tay và một món nữ trang bằng bạc nữa.

Kim Liên nóng ruột:

- Bây giờ người ra cửa xem chàng đã tới chưa, ở đó mà nói dông dài.

Đêm đó là đêm trung tuần tháng chín, trăng chiếu mờ mờ. Kính Tế về tới cổng, nhờ Bình An ra tiệm coi giùm, nhưng Bình An không chịu. Kính Tế bèn theo cổng nhỏ vào hoa viên, lay động mấy bụi hoa làm hiệu, Xuân Mai đã chờ sẵn, vội ra dẫn vào.

Kim Liên cười tí hỏi:

- Đồ quý, sao chẳng thấy đến với người ta gì cả vậy?

Kính Tế đáp:

- Tình cảnh thế này mà đến sao được, chỉ sợ xảy ra chuyện gì thì lụy tới nàng mà thôi.

Xuân Mai đóng hết cửa ngõ lại. Trong này hai người nắm tay nhập tiệc, kể vai áp má mà uống rượu, Xuân Mai ngồi cạnh rót rượu.

Trong lúc ba người đang chén tạc chén thù nói cười lơ đãng thì Thu Cúc ở nhà sau thức giấc. Nghe văng vẳng tiếng cười nói. Thu Cúc đi vòng lối sau, tới cửa sổ phòng Kim Liên ghé mắt nhìn vào, nhìn rõ môn một cảnh âu yếm lả lơi, trong bụng nghĩ thầm:

- Chỉ giỏi đánh mắng mình, bây giờ thì mắt mình thấy hai năm rõ mui, để sáng sớm mai phải nói với Đại nương, xem họ còn chạy tội được hay không.

Nghĩ xong lại vào nhà sau ngủ tiếp.

Ngoài kia, ba người uống rượu tới canh ba mới dẫn nhau tìm cuộc truy hoan. Kim Liên thêm khát lâu ngày, đêm đó được thập phần mãn nguyện.

Sáng hôm sau, Xuân Mai đã dậy, vào nhà sau xem động tĩnh, thấy cửa phòng Thu Cúc mở toang, nhưng Thu Cúc vẫn còn trong phòng, liền hỏi:

- Cửa sao mở toang ra thế này?

Thu Cúc đáp:

- Việc gì phải hỏi; đêm không cho người ta đi tiểu hay sao, không mở cửa đi tiểu thì tiểu ở đâu bây giờ?

Xuân Mai bảo:

- Con yêu tinh kia, tao đã để cái bô trong phòng cho mày, sao mày không đi tiểu vào đó, còn phải đi đâu.

Thu Cúc bảo:

- Để mà không dặn thì ai biết được.

Lúc đó Kính Tế đã đi rồi, Kim Liên nghe phía sau có tiếng cãi cọ thì hỏi:

- Cái gì mà ồn lên trong đó vậy?

Xuân Mai trở ra cho biết là Thu Cúc đêm qua có mở cửa ra ngoài. Kim Liên giận lắm, muốn đánh Thu Cúc.

Thực ra sáng sớm hôm đó, Thu Cúc đã tới thưa chuyện với Nguyệt nương, nhưng Nguyệt nương gạt đi vờ mắng:

- Con phản chủ này cứ lằng nhằng mãi, lần trước mày nói là cậu Kính Tế ngủ suốt đêm ở đó, tới sáng còn ngủ, tao xuống có thấy gì đâu, chủ mày ngồi trên giường mà tiếp chuyện tao, chứ có thấy ai đâu, mày là đày tớ phản chủ, mày gieo tai tiếng cho nhà này, khiến cho người ta nói là gia gia mày mất đi, các nương nương ở đây đều thành yêu thành quỷ hết. Nếu không có những đứa đày tớ như mày, bép xép bịa điều đặt chuyện thì làm sao người ngoài có thể đàm tiếu được.

Nói xong định ra lệnh đánh đòn Thu Cúc, Thu Cúc hoảng lên, chạy một mạch về phòng, thì lát sau Xuân Mai tới hỏi này nọ.

Sáng ra, Tiểu Ngọc kể lại việc Nguyệt nương đuổi mắng Thu Cúc, Kim Liên còn không tin, nhưng sau đó thì biết đó là sự thật, nên lại càng không kiêng sợ gì cứ tiếp tục hện hò gặp gỡ Kính Tế.

Sau thì Tây Môn Đại Thụ cũng nghe phong thanh chuyện gian dâm, bèn vận hỏi chồng, nhưng Kính Tế đáp:

- Nàng thật là người vợ không biết điều, làm gì có chuyện đó. Hồi này nàng không thấy đó sao, một đêm tôi ở với nàng, một đêm tôi phải ngủ ngoài tiệm. Tối đến cổng ngõ trong ngoài lại khóa chặt, làm sao vào được hoa viên.

Đại Thụ bảo:

- Thôi đừng có nỏ mồm chối cãi, từ nay mà tôi nghe được phong thanh gì nữa, hoặc Đại nương nói với tôi, thì chàng có đường có nẻo ra khỏi nhà này ngay chứ đừng hòng ở lại một ngày.

Kính Tế bảo:

- Người ta thường nói, chuyện thị phi thì ngày nào chẳng có, nhưng mình không nghe, không tin thì chuyện đó không có. Đại nương có thêm tin những chuyện đó đâu.

Đại Thụ bảo:

- Được như chàng nói thì còn chuyện gì nữa.

Thật là:

Lòng chàng sao quá đơn sơ,

Nào hay ý thiệp như tơ rối bời.